

El pont de Torroella

Gurb

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Parròquia de Sant Esteve de Granollers
Emplaçament A 550 metres per pista asfaltada i camí rural de la carretera C-17, punt quilomètric 67'600

Coordenades:

Latitud: 41.98587
Longitud: 2.24602
UTM Est (X): 437543
UTM Nord (Y): 4648482

Classificació

Número de fitxa 08100 - 220
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Pont de Torroella](#)

Autoria de la fitxa Jordi Compte
Data de registre de la fitxa: dj., 10/02/2011 - 01:00

Descripció

"Al mig de la plana de Vic, molt ben amagat entre els camps dels plans de Torroella o de Palau, hi ha un pont molt vell: és romànic. Aquest pont travessa la riera de Sorreigs una mica abans de la seva desembocadura al Ter.

Diuen que en aquest pont encara hi faltava una pedra, l'última, que l'havia de posar el diable i no va tenir temps. Si un s'hi fixa bé, es veu el lloc on falta aquesta pedra, és al capdamunt del pont. Els dimonis van treballar molt durant tota la nit però no van poder complir el tracte i no van acabar l'obra a temps. La gent de per allà no dubten gens ni mica que va estar fet pels dimonis: diuen que és un pont una mica mal fet. Però també asseguren que en aquella època era molt difícil de construir una obra d'aquestes característiques, i que deurien tenir molta feina a aixecar-lo.

Expliquen que els dimonis van fer tot el pont només en una nit. Quan començà a fer-se fosc no hi havia ni una pedra, només les passeres que amb prou feines deixaven travessar el Sorreigs, i al fer-se clar ja estava aixecat del tot, només hi faltava una pedra final.

La història es veu que va començar quan el pagès del mas Torroella tenia uns camps que menava a l'altre costat del riu. Cada dia, i a vegades més d'un cop, havia de travessar els Sorreigs per anar a treballar als camps. Molt sovint trobava la passera, la palanca o les pedres emportades pel riu corrent avall. Era una gran feinada tornar-ho a muntar una altra vegada. Perdia molt de temps i era el que sempre li faltava. Semblava fet expressament: el dia de més feina segur que no podia travessar el riu. Un dia d'estiu de molta calor i molta feina de la sega, va haver de travessar els Sorreigs unes quantes vegades. El matí ben d'hora ja va haver de muntar la palanca que el dia abans s'havia emportat una xarbescat. Aquella mateixa tarda va tornar a descarregar una bona tamborinada i s'emportà la passera altre cop. El pobre home ja n'estava ben cansat. Feia molt de temps que pensava la manera de fer-hi un pont que aguantés les revingudes del riu, però era molt car i portava molts mesos de feina. Sense pensar-s'ho massa, va dir:

- Tant de bo que hi hagués un pont aquí! Encara que fos del dimoni!

Quan començava a fer una petita passera per tornar a casa, va veure un home tot vestit de negre que se li acostava. Li va dir que ell faria el pont en una sola nit, que el tindria acabat abans de cantar el gall. El preu que havia de pagar era que la primera ànima que passés per sobre el pont havia d'anar amb ell.

Van començar a sortir dimonis de tot arreu i el pagès veia com el pont anava creixent molt ràpid. Es va espantar molt. Va anar a casa amb la dona i li ho explicà tot. La dona li va dir que no patís, que ja ho arreglaria ella. Quan el pont gairebé era acabat va ben remullar un gall que dormia ben tranquil al galliner. El gall es va despertar de cop i va cantar tant fort que es va sentir molt tros enllà. En aquestes que la dona es va posar a un cap del pont, va agafar un gat i li va escapar la cua. El gat va sortir corrent i travessà el pont més ràpid que el vent. Quan el dimoni va veure allò, enrabiad fins a la cua, va dir:

- Una ànima de gato!

I va desaparèixer el dimoni gros i tots els petits.

Expliquen que les pedres les anaven a buscar allà on fos, encara que haguessin d'anar molt lluny. Si convenia fins i tot a dalt el Montseny. D'aquestes anades i vingudes encara es poden veure algunes petjades dels dimonis: n'hi ha una de molt ben marcada en una pedra a Sant Sadurn d'Osormort.

Observacions:

Versió extreta del llibre "100 llegendes de la plana de Vic.", extreta de les converses mantingudes amb Joan Capa, veí de Gurb, i Josep Rovira, veí de Santa Eugènia de Berga, els dies 26 i 27 de juliol de 1989.

Bibliografia

AADD (2002). Gurb. Un poble arrelat a la terra. Edicions Àlber.

ROVIRÓ, Xavier (2000). 100 llegendes de la plana de Vic. Editorial Farell

